

GJØDSLINGENS INNFLYTELSE PÅ HØIETS KVALITET. *)

Av sekretær Olav Klokk.

EGENTLIG er det intet nytt at gjødslingen har en ganske vesentlig betydning for sammensetningen av plantedekket på eng og beiter og på disse veksters næringsinnhold. Men vi tar allikevel ikke alltid det særlige henyn til dette forhold, selv om det skulde være forholdsvis lett å gjøre det. Ganske visst har vi å regne med mange andre faktorer som også øver innflytelse på gressets og høiets kvalitet, således f. eks. fuktighetsforholdene og jordens reaksjon. På dårlig avgrøftet jord opnåes ingen høi kvalitet bare ved gjødsling — der må mere til. Og sur, mosegrodd eng må der også gjøres noe mere ved enn bare å gi den gjødsel. Men faktoren gjødsel er dog av så stor betydning at der er full grunn til å tillegge den en ganske særlig stor vekt — og større enn vi pleier gjøre.

Det som vi i vår eng- og beitekultur strever særlig meget med, er å få en høi og årvisst prosent belgplanter, især kløver. Men kløveren er såmen en nokså lunefull plante, og der er ikke få bønder i vårt vidstrakte og uensartede land som har erfart at den ikke er så årssikker som den nu snart burde være. Mon ikke gjødslingen spiller en rolle her?

Og kløver og kløver er slett ikke det samme. Rødkløveren vil ha nøitralt til alkalisk reagerende jord; hvitkløveren er meget nøisommere, ja man kan vel si det slik at den vil ha nøitralt til surt reagerende jord; alsikekløveren inntar en mellomstilling mellom disse to kløverslag. Hvitkløveren er en naturlig beiteplante hos oss, og vi behøver ikke anstrenge oss for å få den erstattet med annen kløver på kulturbeitene våre. Men vi må ikke glemme at den trenger rikelig næringstilførsel for å kunne gi den avkastning vi forlanger av beitenene. Den trenger både kali og fosforsyre. Og de gressvekster den vokser i blanding med, må også ha kvelstoff. Allsidig gjødsling er derfor det rette i de aller fleste tilfelle, selv om vollen er nokså rik på hvitkløver.

Gjødslingens innflytelse på engvekstenes næringsinnhold gir en undersøkelse som professor *Tacke* i Bremen har utført ved myr-forsøksstasjonen der nede, noen interessante opplysninger om. Han hadde gjødslet dels hvitmosemyr, dels gressmyr forskjellig, hadde sammenlignet ugjødslet med gjødsling bare med kali eller bare med fosforsyre og med kali + fosforsyre, og så hadde han analysert høiprøver fra de enkelte forsøksparseller. Her skal refereres resultatene bare fra gressmyrparcellene som er de mest interessante for praksis.

*) Nærværende artikkel er tatt inn efter «Norsk Landmannsblad».

Den botaniske analyse viste følgende prosentiske sammensetning av plantedekket:

	Ugjødset	Kali	Kali + fosforsyre
1. Kløver + vikker	3,46 %	11,54 %	19,32 %
2. Gress, 1. kvalitet	3,23 »	10,15 »	13,61 »
3. Gress, 2. kvalitet	41,22 »	50,73 »	41,23 »
4. Mindreverdig gress, ugress ..	52,09 »	27,58 »	25,84 »

Tørrstoffet i disse prøver viste følgende sammensetning:

	Ugjødset	Kali	Kali + fosforsyre
Råeggehvite	13,75 %	14,63 %	15,44 %
Fett	3,56 »	3,31 »	2,96 »
Råtrevler	24,98 »	25,66 »	26,11 »
Kvelstoffrie ekstraktstoffer	49,99 »	47,40 »	45,87 »
Aske	7,72 »	9,62 »	9,62 »

Vi ser hvordan eggehviteinnholdet stiger fra ugjødset til ensidig gjødsling og videre til den tosidige. Dette er på *myrjord*, som vanligvis bør gjødsles bare tosidig, med kali og fosfat. På fastmarksjord må man vente fortsatt økning av eggehviteinnholdet ved *tresidig*, allsidig gjødsling.

Det er slett ikke småting det dreier sig om, hvis man ved den riktige gjødsling kan øke eggehviteinnholdet i høiet med f. eks. 1,5 prosent som i disse tyske undersøkelser. Det vil i dette tilfelle si en økning av eggehviteavlingen på engen på mer enn 10 prosent i forhold til ugjødset, når vi regner med det samme antall kg. høi på målet. Hertil kommer så den større avling som den vel gjødslede jord gir. På en almindelig gård i vanlig drift vil der på denne vis spares inn ikke så få føreheter av eggehviterikt kraftfôr.

LITTERATUR.

Sveriges Natur. Svenska Naturskyddsföreningens Årsskrift 1933.

Denne vakre årlige publikasjon vies denne gang de svenske myrer. Årsaken må visseligen tilskrives den stadig omsiggripende opdyrking og uttørkning av sumpmarkene, hvorved for det første myrene som karakteristisk naturtype litt efter litt forsvinner — og for det annet blir myrene ødelagt som de videnskabelige og uerstattelige dokumenter de er.

Myrenes betydning behandles ut fra forskjellige synspunkter av de fremste forskere på området.

Lennart von Post: Våra myrer som naturdokument. En orientering. Ingen har vel som von Post studert sitt lands myrer. Han